

PRAZNICUL SFINȚILOR GHEORGHE ȘI IOAN HOZEVIȚII

Sâmbătă, 8/21 ianuarie 2023, pomenirea Sfinților Gheorghe și Ioan Hozevitul a fost prăznuită de Patriarhie în Sfânta Mănăstire Hozeva, situată pe malul stâng al pârâului Horrath, în cursul său din Ierihon.

În această zi, Biserica pomenește faptul că Sfântul Ioan a venit la Sfânta Mănăstire Hozeva, după ce a renunțat la episcopia sa din Cezareea, și a devenit un pol de atracție duhovnicească, iar Sfântul Gheorghe a venit de la Lefkara din Cipru și a renovat Mănăstirea după invazia persană din anul 614 d.Hr.

Amintirea acestor sfinți bărbați a fost cinstită cu o priveghere de toată noaptea, după ce a fost prefațată de către Arhimandritul Constantin, egumenul mănăstirii, cu următoarea alocuțiune adresată Preafericitului Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil:

„Bucurați-vă, dreptare ale adâncii smerenii,

Bucurați-vă, chipuri ale strălucitei întregii-înțelepciuni”,

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Împreună cu cinstita voastră Sinodie,

Ne-am adunat încă o dată pentru a săvârși pomenirea de fiecare an a celor doi Sfinți Ctitori ai străvechii Lavre Hozeva, Gheorghe și Ioan și, în ziua următoare, a celor trei mii de Cuvioși Mucenici Hozeviți.

Virtuțile lor, nenumărate! Pe baza învățăturii pline de înțelesuri și de o mare înălțime duhovnicească a Sfântului Părintelui nostru Gheorghe, o virtute este mai presus decât toate celelalte: Sfânta smerenie!

În învățăturile „Despre mândrie” ale Sfântului adresate Monahilor hozeviți, citim:

„Fiilor, smerenia își găsește laudă în Unul Născut Fiul lui Dumnezeu, Care S-a smerit până la moarte, și încă moarte de cruce. (...) Vă spun, fraților, că nu există nici elin, nici iudeu, nici samaritean care să aibă adevărată evlavie, blândețe și smerită cugetare și să nu fie iubit și preaiubit de Dumnezeu și de oameni. (...) Așadar, aceste virtuți să le dobândim: smerenia și evlavia. Nevoiți-vă dar, fraților, să vă sprijiniți unii pe alții cu smerenie”.

Acestea îi învăța pe hozeviți Sfântul Părintele nostru Gheorghe și nu îi învăța numai, ci le și făptuia!

Amândoi Sfinții, Ioan și Gheorghe, erau stăpâniți nu numai de smerenie ci, mai ales, de adâncă și adevărată smerită cugetare. Diferența dintre acestea o arată Cuviosul Părintele nostru Nichita Stithatul în a doua sutime a capitolelor lui:

„Smerenia se dobândește prin orice rea pătimire și prin ostenelile cele din afară ale virtuții. (...) Smerita cugetare însă este ceva dumnezeiesc și ceresc și se naște prin venirea Sfântului Duh” (Filocalia, vol. IV, pp. 86, 87, 1987).

Această smerită cugetare care înalță, care – vai! – lipsește cu desăvârșire în zilele noastre, vă rog, Preafericite Părinte și Stăpâne, rugați-vă să o dobândim toți. Și să pășim în viață cu cuget umil, în legătura dragostei Domnului. Amin.”

Apoi a urmat privegherea de toată noaptea, oficiată de Preafericirea Sa, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Arhiepiscopi Aristarh al Constantinei, Isidor al Hierapolei, ieromonahi aghiotafiți, printre care Arhimandritul Nectarie, Părintele Kamarasis, ieromonahul Hozevit Chrysogonos, răspunsurile la strană fiind date de domnul Stavros Christos, psalt la Biserica Sfânta Paraskevi din Attica, de domnul Papadimitriou Nikolaos, protopsalt la Sfânta Biserică Sfânta Kyriaki din Pyrgos Elia, domnul Stavros Ioannou, protopsalt la

Sfânta Biserică Sfântul Dimitrie din Tripoli, domnul Theotokatos Nikolaos, lampadar la Sf. Biserică a Sfântului Prooroc Ilie a Municipality Sfânta Paraskevi din Attica, domnii Kamtsios Elias și Panagiotis, protopsalt și lampadar la paraclisul Sfinților Apostoli din Municipality Sfânta Paraskevi din Attica, alături de călugării Mănăstirii. La slujbă au participat numeroase persoane pentru prima dată după ultima pandemie de covid-19.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut predica solemnă, după cum urmează:

„Și am zis: Acum am început să înțeleg. Aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt” (Psalmul 76, 11), exclamă Psalmistul.

Iubiți Sfințiți Părinți și frați în Hristos,

Harul mântuitor al Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos ce s-a arătat în apele Iordanului ne-a adunat pe toți în această sfântă Mănăstire Hozeva ca să cinstim pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Gheorghe Hozevitul.

Acesta, din copilărie fiind aprins de dorul pentru viața singuratică și ascetică, la care s-a retras după ce i-a slujit pe bătrânii săi părinți până la moartea acestora, a părăsit patria sa natală, insula Cipru, venind la Locurile Sfinte. Aici l-a primit fratele său, Monahul Iraklidis, care l-a adus în această Mănăstire de obște Hozeva, vestită pentru asprimea ei și pentru monahii ei cuvioși.

Să-l ascultăm pe imnograful care spune: „Nici lungimea căii, nici nevoile locurilor nu au putut, Cuvioase, să slăbească fierbințeala călătoriei tale către Dumnezeu, că și acolo sosind și veselindu-te de locurile unde au călcat picioarele Dumnezeuului nostru, nicicum nu te-ai lenevit a ajunge și către Sionul cel ceresc, prin sihăstrie și prin ostenelile tale”.

Într-adevăr, „fierbințeala călătoriei către Dumnezeu” a

Cuviosului Gheorghe o confirmă cuvintele lui David: „Dorit-am mântuirea Ta, Doamne, și legea Ta cugetarea mea este” (Psalmul 118, 174), precum și aspra sa nevoință în această Lavră. „Năvălirile vrăjmașului diavol nu au zdruncinat cetatea sufletului tău”, spune inmograful. Și aceasta pentru că fericitul Gheorghe avea drept pildă de urmat pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, potrivit îndemnului dumnezeiescului Pavel: „Fiți dar următori ai lui Dumnezeu, ca niște fii iubiți, și umblați întru iubire, precum și Hristos ne-a iubit pe noi și S-a dat pe Sine pentru noi prinos și jertfă lui Dumnezeu întru miros cu bună mireasmă” (Efeseni 5, 1-2).

Explicând aceste cuvinte ale lui Pavel, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Vezi că a pătimi pentru vrăjmași este miros cu bună mireasmă și jertfă bine primită. Iar dacă mori, vei fi jertfă. Aceasta înseamnă a-L urma pe Dumnezeu”.

Urmarea lui Dumnezeu, adică a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, nu este altceva decât schimbarea dreptei Celui Preaînalt Care „S-a făcut ca noi și spre mai bine ne-a schimbat”, după cum spune Sfântul Chiril al Alexandriei, adăugând: „și tot cel care se întoarce de la răutate și stăruie în virtute și propășește, să spună: «Acum am început să înțeleg. Aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt – a spori mereu spre mai bine prin lucrările bune credințe». Cel care propășește în virtute, nu are vreo clipă când nu se schimbă. Se spune și despre Cel Unul Născut că Se schimbă pentru că, prin pogorârea firii dumnezeiești, S-a schimbat luând chipul nostru, nu prin lepădarea firii dumnezeiești, ci prin asumare”.

Această schimbare după Hristos a săvârșit-o și Cuviosul Părintele nostru Gheorghe, „stăruind și propășind în virtute prin lucrările drepte credințe”. Trebuie menționat faptul că Sfântul Gheorghe, ca un alt Pavel, viețuia pe pământ ca un înger fără de trup, slăvindu-L neîncetat pe Dumnezeu în Treime și primind dumnezeiasca Lui strălucire.

Cuviosul Gheorghe, făcându-se vas al Harului luminător al Sfântului Duh și urmând Sfântului Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul care a propovăduit pocăința în pustia Iordanului, striga și binevestea, prin gura Psalmistului, măririle și adevărul mântuitor al lui Hristos, Cel Ce S-a botezat în Iordan, zicând: „Doamne, Tu ai cunoscut. Dreptatea Ta n-am ascuns-o în inima mea, adevărul Tău și mântuirea ta am spus. N-am ascuns mila Ta și adevărul Tău în adunare mare” (Psalmul 39, 12-14).

Martori nemincinoși ai acestui fapt s-au arătat mulțimea Monahilor care s-au nevoit în această Sfântă Mănăstire Hozeva, între care Sfântul Ioan care a fost Episcop al Cezareei Palestinei și Sfântul Ioan cel Nou din România ale cărui Moaște nestricate și înmiresmate aflate înaintea ochilor noștri vestesc Învierea Dumnezeului și Mântuitorului nostru, dar și învierea noastră în Hristos. „Căci, dacă am fost altoiți pe El, prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai învierii Lui” (Romani 6, 5), propovăduiește înțeleptul Pavel.

Noi, iubiții mei frați și cuvioși Monahi, care în această sfințită Lavră vă nevoiți, să-l rugăm pe înțeleptul Gheorghe, care stă înaintea lui Dumnezeu, să dăruiască celor care îl cinstesc luminarea Sfântului Duh, Care în chip de porumbel S-a arătat în Iordan, și împărtășirea celor dumnezeiești.

Împreună cu imnograful să zicem: „Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, Care cu negrăită înțelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi, credincioșii, cu un gând, întru laude Îl slăvim”.

Amin. La mulți ani cu pace și binecuvântați!”

După Apolisul Privegherii, restauratorul și reorganizatorul Mănăstirii, Părintele Egumen Arhimandritul Constantin, a oferit masa de sărbătoare.

Binecuvântându-i pe toți, Preafericirea sa a urcat drumul în vehiculul Mănăstirii, iar apoi, urcându-se în mașina sa, s-a întors la Ierusalim.

Din partea Secretariatului General